

nudi rastlinstvo, zlasti v zelenjavi. Potrebno vodo dobi telo potom hrane in s pitno vodo. Nekatera živila imajo redilne snovi namešane. Tako je v fižolu, grahu in leči poleg beljakovin tudi veliko škroba. Istotako tudi v žitni moki. Mastno meso ima zraven beljakovin še maščobo itd. Tudi ne potrebuje telo vseh redilnih snovi v enaki meri, kar moramo pri sestavi jedilnika upoštevati. Skrobnate hrane rabi neprimerno več, kakor beljakovinaste in te zopet v dobi razvoja več, kakor potem, ko je telo že dorastlo. Velikega pomena je zelenjad radi rudninskih snovi, ki vršijo v telesu važne naloge in ker vsebuje snovi, ki so za življenje neobhodno potrebne. Ako bi dobivalo telo preveč beljakovinaste in premalo rastlinske hrane, bi nastala v telesu motenja v obliki raznih bolezní. Če bi pa odtegnili iz hrane beljakovino, bi nedorastlo telo zaostalo v razvoju, dorastlo bi pa oslabeło.

Nasveti.

Bodimo skrajno previdni glede uporabe nerabljenih postelj, ki se nahajajo v mrzlih sobah, ker si lahko nakopljemo v njih hud revmatizem in tudi druge bolezni. Taka postelja je vlažna in mrzla in se pregreje šele v 2—3 dneh v zakurjeni sobi. Razgrevanje pospešimo tudi s pomočjo posod, napolnjenih z vrelo vodo.

Veliko pažnjo posvečajmo bolnikovim posteljam. Skrbimo za snago in pogosto menjavajmo posteljno perilo. Pa tudi žimnico, blazine in odeje od časa do časa zamenjajmo in presušimo na solncu, ker postanejo vsled dihanja in kožnega izhla pevanja vlažne. Solnčni žarki ne vplivajo le s tem, da posteljnino osuše, ampak uničijo tudi bolezenske kali, ki se morebiti v njej nahajajo.

Ječmenčku izboljšamo okus, če mu pridenemo med kuhanjem pest poparjenih in drobno sesekljanih suhih gob.

Ker potrebujejo gotove vrste semena dokaj časa, predno vzkali, je dobro, če jih pred setvijo tako pripravimo, da pridejo mlade rastlinice hitreje do razvoja. V vlažni in ogreti zemlji vzkali grah,

špinača in rdeča pesa v 8—10 dneh, petršilj, timez, majaron v 14 dneh, seme čebule in korenjčka leži v zemlji celo 2—4 tedne, predno začne kaliti. Seme pripravimo tako, da ga zamešamo med vlažno moko, to napolnimo v zabožke ali v cvetlične lonce in jih postavimo na gorko mesto. Paziti moramo, da je moka vedno vlažna in jo od časa do časa premešati. Na ta način kalimo zlasti seme: korenjčka, čebule, špinače, petršilja in podobno. Tako drobno seme moramo sejati, predno popolnoma vzkali, da ne pokončamo drobnih klic. Radi lažjega oskrbovanja je najboljšje, če ga sejemo v vrste. Kumare, buče vložimo v posodo z vlažnim žaganjem. Na gorkem nam v nekaj dneh vzkali. Tudi grah in fižol lahko kalimo, paziti pa moramo, da spravimo vzkaljeno seme pravočasno v zemljo . . .

Porota.

MARIBORSKA POROTA.

Poneverba.

V torek, dne 6. marca, predpoldne se je vršila porotna obravnava proti Helmutu Golob, zasebnemu uradniku, ter proti K. Harnerju, delavcu, radi poneverbe. Golob je bil že od leta 1923 uslužben v trgovini Karla Saksida. Opravljal je pisarniška dela, često pa je tudi dvigal in vlagal denar v banko. Tako je večkrat imel v rokah velike svote denarja. Ni čuda, da mu je pohlep po njem rasteł. Dne 4. XI. 1927 pa je imel dvigniti pri Narodni banki denar. Nameraval si ga je prisvojiti in se je o tem posvetoval s svojim prijateljem K. Harnerjem. Oba skupno sta napravila na črt. Golob je šel po denar in sicer je dvignil 147.725 Din, Harner ga je čakal pred poslopijem Narodne banke. Ko je Golob z denarjem prišel, sta šla v menjalnico ter kupila 1200 šilingov. Potem sta se podala v Harnerjevo stanovanje, kjer sta si denar razdelila. Dogovorila sta se o begu v Avstrijo. Golob bi naj šel z avtom, Harner pa bi se pripeljal za njim z vlakom. Sešla bi se v nekem hotelu v Gradcu. Golob se je res odpeljal v Gradec, Harner pa se ni

držal dogovora ter se je odpeljal v Ljubljano. Udobnega življenja nista uživala dolgo časa, ker sta obadva bila kmalu aretirana. Od poneverjenega denarja sta še imela 120.944 Din. Oba obtoženca sta dejanje odkrito priznala. Golob je bil obsojen na poldrugo leto, Harner pa na 1 leto težke ječe.

Požig.

Leta 1924 se je Adolf Vogrinec preselil iz Kamnice v Limbuš, kjer je otvoril trgovino z mešaním blagom. Svoja poslopja je dal visoko zavarovati, Dne 26. septembra pa mu je požar uničil vse gospodarsko poslopje. Komaj devet dni po tem požaru je gorelo pri sosedu Josipu Jauku, kjer je pogorel tudi Vogrinčev naložen voz sena. Ljudje so že po teh dveh požarih sumili, da zažiga Vogrinec sam. Ker pa ni bilo dokazov, so utihnili. Prve dni oktobra 1927 pa dobi Vogrinčev sosed pismo, češ, spravite v red svoje zavarovalne police, pri sosedu bo čez nekaj dni gorelo. Radi tega pisma je bilo veliko razburjanja in nekaj dni nato je ogenj pri Vogrinču izbruhnil. Orožništvo je dobilo v roke tisto pismo, aretiralo je Vogrinca. Pri preiskavi so orožniki konstatirali, da je pisava v Vogrinčevih knjigah slična pisavi v omenjenem pismu. Ker je knjige vodila Vogrinču žena, je morala ta pisati neki diktat. Oboje so potem poslali k izvedencem, ki so izrekli, da je pisava Vogrinčeva. Ta je vztrajala pri tem, da ni pisala, zato je morala med obravnavo v preiskovalni zapor. Vogrinču pa se ni zamogla jasno dokazati krivda, vsled tega je bil oproščen.

Poskušen detomor.

Ivanka Pirševa, natakarka v Farni vasi pri Prevaljah, je porodila dne 17. okt. 1927 nezakonsko dete. Novorojenčka se je hotela iznebiti in ga je vrgla v stranišče. Otrok je jokal in to so slišali v gostilni se nahajajoči krošnjariji. Ti so dete rešili, vkljub temu, da jih je obtoženka prosila, naj otroka pusté umreti. Pred preiskovalnim sodnikom se je Pirševa zagovarjala: »Izpila sem kozarec žganja ter se nisem zavedala, kaj delam.« Poizkusi so pa pokazali, da Pirševa prenese brez vsakih po

Las Casas je prevedel njegove besede.

— Ti zatelebanec s svojimi neumnimi vprašanji! — se je skrivaj jezil Dūbell.

— Oče je bil hlapec na Angleškem in se je tam pričel angleškemu načinu.

Dūbell je komaj sedaj upal pogledati Betko. Ona ga je prodirno opazovala.

— Ali bi mi ne hoteli pokazati, kako obrzdajo tukaj konja? — se je vmešala. — Vidim, da tam hočejo ravno sedaj enega obrzdati.

Las Casas je prikimal, kar je pomenilo, da mora zadostiti njeni želji.

— Ne, Gregor, ti ne moreš iti z nama — je odklonila bratovo spremstvo. — Ako bo nas več, bomo ovi-rali ljudi.

Ko sta bila že tako daleč, da ju drugi niso mogli slišati, je Betka mirno dejala v holandskem jeziku:

— Ne vem, kaj pomeni to prikrivanje, a malo je le manjkalo, da nisem tudi jaz nasedla.

— Kako si me spoznala?

— Ko sem te zagledala, se mi je vzbudila misel, da sem te že videla. Ko pa sem zagledala na roki brazgotino, sem bila gotova, da si ti.

— Kaka sreča, da me nisi izdala!

— Nisem tako nespametna! Za šalo nikdo ne pusti rasti tako brado in trdi, da nisi besedice ne razume v

materinem jeziku. Res, da me nič ne briga, vendar pa bi rada vedela, kaj nameravaš?

— Pravzaprav te zelo briga. Poslušaj! — K njej se je nagnil in ji navidezno nekaj razkazoval na uzdi. — Važno novico imam za te in ako bi sedaj ne mogel govoriti s teboj, bi vaju skušal dobiti na poti proti kolodvoru.

— Si vedel, da odpotujeva?

— Naravno . . . Vedno sem vedel, kaj se tu godi. Ali misliš, da bi te pustil samo med temi divjaki?!

— V resnici so divjaki med njimi — je razburjeno dejala Betka.

— Ali si to naposled uvidela? Vedel sem, da boše tak konec.

Betka je odkimala z glavo. Nikakor ni hotela slišati njegove zmagovalne besede: »Ali ti nisem takoj povedal?«

— Na vsak način so med njimi lični divjaki — je dodala. — Sedaj pa govoriva o tebi!

Dūbell se je nagnil nad sedlo.

— Ni časa, zato poslušaj, kar je najbolj važno. Z večernim vlakom odideta v St. Fé? Tam prenočita in drugo jutro se z brzovlakom odpeljeta v Rosario. Casas vaju bo spremljal na kolodvor, zato ne morem iti že z istim vlakom. Toda tudi tu ne morem ostati. Poraženi nasprotnik se bo hotel maščevati nad menoj. Seveda

nova knjiga za vsaj Brez nje ni nedolje!
"BESEDE ŽIVLJENJA"
 Naročite ta fantovski molitvenik,
 ki stane 22 Din, v usnje z zlato
 obvezjo pa 30 Din v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

sledie precejšno množino alkohola. Obtožena je torej bila, da je namenoma in pri zavesti hotela dete usmrtiti. Dne 7. marca je bila proti njej porotna obravnava ter je bila obsojena na tri leta težke ječe.

Roparski napad.

Janez Rinc in Franc Lesar iz Doklec pri Ptujski gori, sta zvečer dne 16. oktobra 1927 popivala skupaj z Martinom Kamenšekom v gostilni Štefancioza na Ptujski gori. Kamenška sta fanta pregovorila, da je šel z njima v drugo gostilno, kjer je bila »muzika«. Med potjo pa sta fanta Kamenška napadla, ga pobila na tla ter mu vzela denar, nož in žepno ogleдалce. Med preiskavo sta se fanta zagovarjala na vse mogoče načine, a tako nesrečno, da sta eden drugega pobijala. Med porotno obravnavo, ki je bila dne 7. t. m., popoldne, pa je Janez Rinc izpovedal, da je Kamenška on sam udaril po glavi z nekim topim predmetom in mu vzel denar. Lesar pa je nedolžen. Rinc je bil na podlagi te izjave obsojen na štiri leta težke ječe, Lesar pa oprostjen.

Uboj.

Dne 8. marca je bil pred porotniki 22-letni fant Janez Pečar iz Sv. Petra pri Mariboru. Pečar je delal pri gradnji nove okrajne ceste. Dne 3. XII. 1927 pa so pili »likof«, katerega so delavcem plačali tamonjski bližnji posestniki. Pečar pa je šel pozneje še v gostilno pit. Tukaj je prišel navskriž z orožniki, ki so ga napotili domov. Domu je prišel okoli 8. ure zvečer. Shranil si je denar, nato pa se je podal k nekemu znancu kupovat harmoniko. Na potu je dohitel od Pečarjevih domov se vračajočega posestnika Alojzija Krajnca. Pečar je Krajnca udaril večkrat s kolom po glavi. Nato pa je šel Krajncem povedat, da ga je potolkel. Ti so šli po njega in drugi dan ga peljali v bolnico, pa je na potu tja umrl. Kako se je to hudodelstvo izvršilo, se ne da dognati, ker sta bila obtoženi Pečar in rajni Krajnc popolnoma sama. Obtoženec pravi, da ga je Krajnc izzval in on ga je udaril ne da bi ga poznal. Sele potem, ko se je Krajnc že zgrudil, je posvetil z električno svetiljko.

Bolj gotovo pa je, da je Pečar pokojnega napadel. Porotniki so potrdili vprašanje uboja; Pečar je bil obsojen na štiri leta težke ječe.

Uboj na božični dan.

Ivan Mahorič se je na božični dan zvečer vračal, v družbi več tovarišev, iz neke gostilne pri Sv. Urbanu. Ko so fantje prišli do Pukšičeve viničarije v Desterniku, so potrkali in klicali v viničariji se mudeče ven na razgovor. Prišla sta zraven Pukšiča obtoženi Rupert Čeh in Zelenko. Poslednji je še ponudil Mahoriču cigaro. Ta si jo prižge, ko že stopi k njemu Rupert Čeh, ki ga, izgovorivši besede: »Veš, kaj je lani bilo«, dregne precej globoko z nožem v prsa. Potem se je še ponašal s tem svojim dejanjem. Ranjenega Mahoriča so za silo obvezali, drugi dan pa so ga peljali v ptujsko bolnico, kjer je na posledicah rane 3. jan. umrl. Obtoženec se je na več načinov zagovarjal pred porotniki, ki so zanimali vprašanje uboja ter potrdili vprašanje radi prekoračenja silobrana. Čeh je bil obsojen na 10 mesecev težke ječe ter mora po izdržanju kazni za pustiti našo državo, ker je avstrijski državljan.

Obsojeni vlomilec.

Kot zadnji pri tem porotnem zasedanju je bil na obtožni klopi Dunajčan Armand Haus. Haus je obtožen vlomne tatvine v noči dne 21. septembra 1927 v Dravogradu. Odnesele je iz blagajne v restavraciji 4000 Din in 60 šilingov. Obtožen pa je tudi, da je v noči na 27. november. v družbi več tatinskih tovarišev, vlomil pri peku Karlu Robaus v Mariboru. Tam je izginilo z njim 37.600 Din gotovine ter za 25.000 Din drugih dragocenih predmetov. Obtoženi Haus se je zagovarjal, da pri vlogu v Mariboru ni bil osebno navzoč, temveč je svojim tovarišem natančno opisal lokal in posebnosti blagajne. To je vse prav dobro vedel, ker je bil svoj čas pri Robausu kot pekovski pomočnik uslužben. Porotniki pa so potrdili, da je izvršil tatvino v Dravogradu in se je tudi vloma pri Robausu osebno udeležil. Obsojen je bil na štiri leta težke ječe. Po izdržanju kazni pa se ga izžene iz naše države.

CELJSKA POROTA.

Mladostna tatova.

Brata Franc in Ivan Gaber — eden 22-letni čevljarski pomočnik, drugi 19letni mlarski vajenec iz Trnovelj pri Celju, sta kradla po poklicu. Pod njunimi prsti je izginilo vse, kar se je dalo premakniti ter odnesti. Poleg tatvine sta se ukvarjala tudi z vlomi na debelo. Svota, za katero sta oškodovala s tatvino ter vlomi razne stranke v okolici Celja, znaša več desetisočev dinarjev. Obdolženca sta po večini priznala zločine in so obsodili porotniki Ivana Gabra na 18 mesecev težke ječe, France je bil izločen tokrat iz obsodbe, ker služi sedaj vojake.

Dve oprostivti.

Radi obdolžitve večje tatvine se je zagovarjal pred poroto 21letni samski cigan Ludovik Kovačević, pristojen v Ivanec na Hrvatskem. Cigan je bil obdolžen med drugim tudi vloma v trgovino Adolfa Ogrižek v Zgornji Erjavici pri Rogatcu, kjer je bilo odnešenih v gotovini 4130 Din ter raznega blaga v vrednosti 41.000 Din. Tega vloma in več tatvin osumljeni cigan je znal obdolžitve tako spretno zavračati in pobijati, da je bil oprostjen in izpuščen.

Kot zadnji slučaj pri tem zasedanju je obravnavala celjska porota požig. Posesnik Anton Potočnik iz Marije Reke je bil osumljen, da je lastnoročno užgal hišo in vsa gospodarska poslopja in to radi tega, ker se mu je godilo slabo in bi mu naj pripomogel požig do bogate zavarovalnice. Izpovedi prič in tudi razne druge okoliščine so govorile za Potočnikovo krivdo, a je bil oprostjen radi obdolžitve požiga, pač pa obsojen radi hudodelstva goljufije, katero je zakrivil s tem, da je predstavil nekemu denarnemu zavodu kot sodolžnico namesto svoje žene svojo ljubico Josipino ter na ta način izposloval posojila. To vprašanje so porotniki soglasno potrdili in obsodili Potočnika na 4 mesece ječe. Sodišče mu je uračunalo preiskovalni zapor dveh mesecev ter ga zaenkrat pustilo na svobodo.

bom gledal na to, da čimprej pobrišem. Tekme se bodo nadaljevale, jaz pa med tem skrivaj odidem in upam, da se jutri vidimo v St. Fé. Morata čakati, dokler ne pridem! Jutri zvečer bom tam v »Hotel Grande«. Si razumela?

— Da!

— Sedaj se morava ločiti. Z Bogom!

— Z Bogom! Bodi previden in se izogibaj tega divjaka!

Betka je odšla nazaj k drugim. Dūbell pa je, ko so vsi strmeli v neki zanimiv prizor, oddirjal v kolibo, vzel najbolj potrebne stvari s seboj in je izginil. Ko je solnce zahajalo, je bil že dobrih 40 km daleč.

Miguel je med tem nestrpno čakal priliko, da bi lahko govoril z Raoulom. Bil je vedno bolj slabo razpoložen ker je moral slišati precej pikre na svoj rovaš.

Slišal je, ko je za hrbltom neki pastir rekel proti drugemu:

— Pravijo, da v Korientu krotilec konj na stari kobili poizkuša srečo.

Miguel se je obrnil proti njemu:

— Kdaj si slišal to?

Pastir se je navidezno začudil, da je on tu.

— Oh, ti si? Nisem vedel, da si v bližini. Izvrstno in pogumno si sedel danes na kobili.

Miguel je razdraženo zagodrnjal in šel dalje.

Tekma se je polagoma končala. Las Casas je tako uredil stvar da sta gosta takoj na kolodvor jahala; prtljaga je bila že naprej poslana. Spremil ju je, potem pa se je tudi sam odpravil na pot.

Miguel je sklenil, da počaka gospodarja, ko se vrne s kolodvora in takrat mu sporoči, kar ve. Postavil se je na kraj, odkoder je videl pot, ki vodi na postajo.

Precej dolgo je moral čakati, naposled pa je zagledal Raoula v daljavi. Razmišljal je, kako bi naj začel, ker se je bal, da bi se gospodarjeva jeza nad njim razlila, ako bi mu dogodek naravnost povedal.

Usodno novico mu mora torej polagoma sporočiti. Ko se je Las Casas bližal, je sedel na konja in se mu pridružil, ko da sta slučajno prišla skupaj.

— Zdi se mi, da se morajo moji krotilci še mnogo učiti! — ga je ošteval don Raoul, ki je bil gotovo razdražen. — Kolikokrat sem rekel, da je evropski način jahanja boljši od našega! Ta novinec te je pač močno osramotil!

Miguel ni odgovoril. Ko bi mu tega ne rekel don Raoul, bi pokazal, kaj premore njegov srd.

(Dalje prih.)

Ve morate imeti knjigo
"KADAR ROŽE CVETO"
Naročite jo v Tiskarni
sv. Cirila v Mariboru.

Dekleta

